

Čís. 5268.

Ku zřízení jistoty ve smyslu §u 56 c. ř. s. stačí i jeden rukojmí. Pokud jest rukojmí dostatečnou jistotou.

(Rozh. ze dne 15. září 1925, R I 804/25.)

V exekuční věci říšskoněmeckého vymáhajícího věřitele nepřijal rekursní soud zaručení se Bohumila P-a místo jistoty dle §u 56 c. ř. s., změniv usnesení prvního soudu, jímž byl rukojmí za jistotu přijat.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D u v o d y:

Rekursní soud nepřijal zaručení se Bohumila P-a místo jistoty, kterou ve výši 30.000 Kč měl rekurent podle rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 12. května 1925 R I 378/25 do 14 dní složit na soudě jako podmínku povoleného odkladu dražebního řízení z trojího důvodu: 1. proto, že prý podle onoho rozhodnutí nejvyššího soudu má jistota záležeti v hotových penězích; 2. protože zákon (§ 56 c. ř. s.) žádá při zřízení jistoty zaručení se více rukojmí, než jednoho, což vyznačeno v zákoně slovy: »opatření jistoty rukojmími«; a 3. proto, že zaručení se Bohumila P-a neshledal za jistotu dostatečnou. Z těchto důvodů neuznává nejvyšší soud první dva za opodstatněné. Nejvyšší soud, mluvě ve svém rozhodnutí ze dne 12. května 1925 R I 378/25 o složení jistoty na soudě ve výši 30.000 Kč, nestanovil, že jistota musí záležeti jen v hotovosti, a nevyloučil zřízení jistoty jiným způsobem, v §u 56 c. ř. s. vedle složení hotových peněz připuštěným. Opačné stanovisko rekursního soudu nemá opory ani v doslovu rozhodnutí, ani v jeho smyslu, takže rozhodnutí to by nebylo na překážku zřízení jistoty rukojemstvím. Mluví-li zákon v §u 56 c. ř. s. (též § 1373 obč. zák.) o opatření jistoty rukojmími, nelze to vykládati v ten rozum, že jeden rukojmí k zřízení jistoty nestačí. Zákon nijak použití množného čísla při obratu »rukojmími« nezdurazňuje, jednoho rukojmího při zřízení jistoty nikde nevyklučuje a dlužno tedy ponechati uvážení soudu, zda podle okolností případu i jeden rukojmí jest dostatečnou jistotou. Naproti tomu za opodstatněný uznati jest důvod čís. 3 pro nepřijetí zaručení se Bohumila P-a. Již sám zákon (§ 56 c. ř. s.) klade v řadě způsobů jistoty jistotu rukojemstvím až na poslední místo a připouští ji jen jako jistotu náhradní místo pravidelné jistoty v hotových penězích nebo cenných papírech. Důvodem toho podle motivů k §u 56 c. ř. s. jest, že se rukojemství k účelu zajištění méně hodí, ježto nesnadno jest, zjistiti platební způsobilost rukojmího a mimo to dosažení uspokojení nebo krytí při takové jistotě bývá spojeno s obtížemi. Uváživ tudíž rekursní soud toto a dále, jak uvádí, i to, že kromě toho, co rekurent a Bohumil P. sami o majetku rukojmího a jeho způsobilosti k placení uvádějí, ničeho ve spisech není, z čeho by se na způsobilost k placení u P-a s bezpečností dalo souditi, a jestliže první soud zámožnost P-ovu přijímá jako mu známou, když

neuvádí odkud a na základě čeho tuto známost má, že to nestačí, nepochybil rekursní soud, když zaručení se Bohumila P-a za jistotu nepřijal a protože tím podmínka odkladu dražebního řízení splněna nebyla, právem nařídil pokračování v exekučním řízení.

Čís. 5269.

Otázka příčinné souvislosti jest otázkou smíšenou.

Při výměře bolestného lze k duševním útrapám přihlédnouti pouze tehdy, pokud zvyšovaly tělesné bolesti poškozeného.

Stihlo-li poranění osobu nezhojitelně nemocnou (tabes), jest rozdělití újmy z nemoci a poranění na vrub obou.

(Rozh. ze dne 15. září 1925, Rv I 682 25.)

Žalobce, jenž trpěl již delší dobu úbytěmi míchy (tabes), byl dne 28. února 1922 při železniční nehodě poraněn, čímž jeho zdravotní stav se zhoršil. Žalobou domáhal se žalobce na dráze bolestného, léčebného atd. celkem 256.647 Kč, na dosud ušlém výdělků 75.647 Kč 36 h a důchodu měsíčních 6.303 Kč. Procesní soud první stolice přisoudil žalobci na bolestném atd. 76.680 Kč, na ušlém výdělků 73.844 Kč 48 h a měsíční důchod 4.615 Kč do 28. února 1929, od 1. března 1929 pak doživotní důchod 2087 Kč. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalobcovu, odvolání žalovaného pak vyhověl potud, že přiznal žalobci na bolestném atd. pouze 41.902 Kč, na ušlém výdělků 33.396 Kč a důchod pouze do 28. února 1929 měsíčních 2087 Kč. Důvod y: Jak plyne z posudku znalců, na němž spočívá zjištění prvního soudu a který tedy soud měl za bezvadný, trpěl žalobce před úrazem již léta na vysýchání míchy (tabes), jež neprobíhalo stasisorně, nýbrž progressivně, a byl rehodou průběh choroby pouze uspišen a zhoršen tím způsobem, že nastala nejprve trvalá 80%, od 1. září 1922 úplná nezpůsobilost k výdělků. Znalci uvedli dále, že choroba míchy, která tu byla již před úrazem, způsobila dvěma třetinami bolesti a újmy na výdělků a úraz jednou třetinou, a že již vzniklé i budoucí výlohy za ošetřování a léčení jest připsati dvěma třetinami na vrub úrazu a jednou třetinou na vrub existující již chorobě míchy. Dle posudku znaleckého žalobce i když byl schopen vykonávati až do úrazu své povolání, mohl by pro svou chorobu vykonávati své povolání ještě pouze 3 až 7 roků, jak se dá předvídati a to, i kdyby byl úrazu neutrpěl. Jeho nezpůsobilost k povolání nastala by po uplynutí této doby, jak lze předvídati, i bez úrazu. Ze zjištění, odpovídajících posudku, která dlužno též položití za základ rozhodnutí odvolacího soudu, plynou při správném ocenění tyto důsledky: 1. Že projevy choroby a následky u žalobce nastalé jsou vůbec v příčinné souvislosti s nehodou pouze poměrným dílem, že tudíž náklady způsobené zhoršením choroby, t. j. jednak výlohy nemoci a léčení — a k těmto jest čítati netoliko výlohy za lékaře, nýbrž i výlohy pobytu v sanatoriu, přílepšení na straně a za ošetřovatelku — dále jednak bolestné a ušlý výdělek má nahraditi (zaplatiti) žalovaná strana pouze v tom poměru, pokud byla zjištěna jejich souvislost s úrazem, tedy že úraz byl jejich příči-